

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIII.

červenec – září 2021 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období po sv. Trojici

4. července – 5. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

11. července – 6. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

18. července – 7. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

25. července – 8. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

1. srpna – 9. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

8. srpna – 10. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

15. srpna – 11. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

22. srpna – 12. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

29. srpna – 13. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

5. září – 14. neděle po sv. Trojici – zahájení školního roku

9.30 Klobouky

12. září – 15. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

19. září – 16. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

26. září – 17. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky – Výroční sborové shromáždění

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestrám a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

červenec

Josef Kolouch – 83 let
Vlasta Ducháčová – 79 let
Vlastimil Ambros – 70 let
Zdenek Huták – 84 let
Josef Adámek – 80 let
Míla Grabovská – 76 let
Pavel Rozbořil – 65 let
Milada Komorášová ml. – 60 let
Zdeňka Sedláčková – 90 let
Zdeněk Rožnovský – 76 let
Rut Langerová – 90 let
Ruth Zvonařová – 70 let
Božena Pavlíková – 94 let

srpen

Marta Loziášová – 83 let
Lydie Effenbergerová – 75 let
Karel Šebesta – 76 let

září

Slavomír Pilát – 80 let
Vítězslav Pavlík – 98 let
Vlasta Nádeníčková – 82 let
Marie Smolíková – 88 let
Jaroslav Vašík – 76 let
Miroslava Adámková – 76 let
Růžena Sáčková – 79 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77... Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Sbírka na pomoc postiženým tornádem na jihu Moravy: již 8,6 milionu, děkujeme! Ze dne 26. 6.

Ve čtvrtek 24. června 2021 zasáhla ničivou silou region Hodonínska a Břeclavska nečekaná přírodní katastrofa. Jižní Moravou se po sérii silných bouřek prohnalo tornádo. V oblasti zasahují záchranáři i dobrovolníci, vedle rozsáhlých materiálních škod jsou bohužel hlášeny i oběti a desítky zraněných.

Před čtvrtelní půlnocí se mimořádně sešli členové vedení Českobratrské církve evangelické a Diakonie ČCE, aby rozhodli o okamžité pomoci postiženým.

Z humanitárních prostředků uvolnili částku 500 000 Kč a prostřednictvím Střediska humanitární a rozvojové spolupráce zřídili humanitární sbírku.

Finanční pomoc lze posílat na účet **2100691426/2010**.

Nebo prostřednictvím DMS.

Pošlete textovou zprávu na číslo 87 777 ve tvaru:

DMS DIAKONIEPOMOC 30

DMS DIAKONIEPOMOC 60

DMS DIAKONIEPOMOC 90

Cena DMS je 30, 60 nebo 90 Kč. Službu zajišťuje Fórum dárců.

Pomoci lze i:

– příspěvkem skrze portál [Darujme.cz](https://www.darujme.cz)

Na adrese <https://www.darujme.cz/projekt/1295>

– dobrovolnickou pomocí

Dobrovolníky bude koordinovat a vysílat Diakonie – registrovat se lze na

adrese <https://povodne.diakonie.cz/dobrovolnici/>

– sdílením informací

Výzva Daniela Ženatého

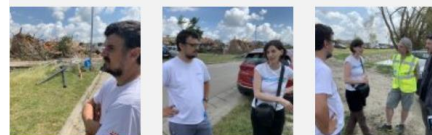
(<https://www.facebook.com/Ecirkev/posts/2850830368502797> nebo

<https://youtu.be/txzUznzXBkw>).

Výzva na Facebooku

(<https://www.facebook.com/Ecirkev/posts/2850512175201283>).

Článek na webu e-cirkev.cz (<https://www.e-cirkev.cz/aktuality/vypisujeme-sbirku-na-pomoc-postizenym-tornadem-na-jihu-moravy/>)

28.6. AKTUÁLNĚ: Sbírka trvá, dobrovolníci nastupují. Pomáhejte dále.

Na jižní Moravu v pátek 26.6. vyrazili zástupci Diakonie ČCE. V sobotu odjíždí první skupina dobrovolníků. Sbírka vynesla doposud bez pár korun 10 milionů a pokračuje. Děkujeme!

Ředitel Diakonie ČCE Jan Soběslavský a ředitelka Střediska humanitární a rozvojové spolupráce Kristina Ambrožová **jsou od pátku 26.6. v obci Hrušky na Břeclavsku**. Proběhlo jednání se starosty nejvíce zasažených obcí. Diakonie vše koordinuje s dalšími nevládními organizacemi, které v místě pomáhají, s krizovým štábem a místní samosprávou. Dobrovolníci budou pomáhat s odklizením škod ve chvíli, kdy záchranné složky vyhodnotí, že je bezpečné je zapojit. Další budou obcházet domácnosti a zjišťovat jejich potřeby. Nejvíce zasaženým občanům poskytneme finanční pomoc na opravu škod. Bude jim též zapůjčeno potřebné technické vybavení z našich humanitárních skladů. Dobrovolníci se mohou registrovat na webu <https://povodne.diakonie.cz/dobrovolnici/>

Na jih Moravy **vyrazil první tým dobrovolníků**, který bude monitorovat potřeby lidí v zasažené lokalitě. A samozřejmě svoláváme další. Otevíráme také naši humanitární základnu v Břeclavi a z humanitárních skladů po celé ČR sbíráme potřebné vybavení pro úklid následků tornáda. Potřebujeme hlavně generátory, plachty, lopaty, kolečka a smetáky. Pokud nám něco z toho můžete nabídnout, napište nám prosíme na pomoc@diakoniespolu.cz. **Nadále pokračuje sbírka na obnovu vesnic - 28.6. k 9:30 je na kontě 14.500.000 Kč.** Jménem synodní rady i vedení Diakonie za všechny dary velmi děkujeme! Do sbírky přispívají i zahraniční církve a jednotlivci žijící v mnoha koutech světa.

Bude jim též zapůjčeno potřebné technické vybavení z našich humanitárních skladů. Dobrovolníci se můžou registrovat na webu

<https://povodne.diakonie.cz/dobrovolnici/>

Na jih Moravy **vyrazil první tým dobrovolníků**, který bude monitorovat potřeby lidí v zasažené lokalitě. A samozřejmě svoláváme další. Otevíráme také naši humanitární základnu v Břeclavi a z humanitárních skladů po celé ČR sbíráme potřebné vybavení pro úklid následků tornáda. Potřebujeme hlavně generátory, plachty, lopaty, kolečka a smetáky. Pokud nám něco z toho můžete nabídnout, napište nám prosíme na pomoc@diakoniespolu.cz.

Nadále pokračuje sbírka na obnovu vesnic – 28.6. k 9:30 je na kontě 14.500.000 Kč.

Jménem synodní rady i vedení Diakonie za všechny dary velmi děkujeme!

Do sbírky přispívají i zahraniční církve a jednotlivci žijící v mnoha koutech světa.

Biblická hesla na měsíce červenec, srpen a září:

Bůh od nikoho z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme.

Skutky 17,27

Ač Boží jsoucností si rozum není jistý,

On přesto všude jest, i v duši atheisty.

Nakloň, Hospodine, své ucho a slyš, otevři, Hospodine, své oči a viz!

2. Královská 19,16

Slyš dobře, příteli, ty k Bohu hovořící,

že Bohu známo je i co mu nechceš říci.

Sejete mnoho, a sklízí se málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, žízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do dřevého vaku. Aggeus 1,6

To v zemi prvotní je Boží tvůrčí dění,

a zrůdně druhotné je lidské kornatění.

Bratři a sestry,

v knihkupectvích a na internetu najdeme mnoho knih a periodik zabývajících se živou spiritualitou. Svědčí to o touze lidí po kontaktu s tím, co nás přesahuje. Není už tabu věřit na určitou „vyšší moc“, na „něco nad námi“. My to formulujeme jazykem víry: *Věřím v Boha Otce, Syna Ježíše Krista a svatého Ducha, který v nás přebývá.*

Pavel v Athénách byl v něčem v podobné situaci jako my dnes. Athény se pyšily sochami mnoha bohů a známí filozofové se na Pavla dívali s despektem.

Našli se však i lidé zvědaví na Pavlovu zvěst. Pavel totiž dokázal oslovit lidi jejich jazykem. Snaží se chápat athénskou kulturu, váží si snahy a vážnosti, která se skrývá za úctou ke zdejším bohům. Vstupuje do dialogu s lidmi tím, že se jim přibližuje. Prochází svatá místa Athén a nachází oltář s nápisem „neznámému bohu“. Toho využije ve svém kázání. „Athéňané, máte zde oltář pro neznámého Boha, ale toho já znám!“ A vypráví lidem o Bohu, který stvořil svět a oživil člověka svým dechem. O Bohu, díky kterému tu vůbec jsme a který je příčinou a základem všeho.

„Bůh to vše učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko.

Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme, jak to říkají i někteří z vašich básníků: „Vždyť jsme jeho děti.““ (Sk 17,27-28)

Není to úžasné? Bůh není někde daleko, nedosažitelný, ale je v kontaktu s námi, stačí si to jen uvědomit. Bůh se nám dává nalézt a považuje nás za svou rodinu. Můžeme s ním udělat zkušenost, protože my v něm žijeme, hýbáme se a prostě jsme.

Víme o tom? Vnímáme to? Co to znamená, že právě i můj život je založen v Bohu? Žiju v blízkosti Boha, který mi chce být nablízku?

Verš na měsíc červenec nás zve k tomu, abychom Boha upřímně hledali, abychom si jeho blízkost připomínali a čerpali z ní sílu. V Bohu nacházíme odpověď na smysl vlastního života a jméno pro to, co jinak zůstává nepojmenované. Toto uvědomění nám pomáhá žít odvážně, dává našim životům důstojnost, uzdravuje nás a naplňuje radostí. Nejsme sami a Bůh není vzdálen.

A od apoštola Pavla se můžeme naučit ještě jednu věc: Stát si za svou zkušeností a přitom umět vyjít vstříc lidem, naslouchat jim a vcítit se do nich.

Na srpen byla vylosována prosba z Druhé knihy Královské:

„Nakloň, Hospodine, své ucho a slyš, otevři, Hospodine, své oči a viz!“

Musíme Boha opravdu prosit, aby nás slyšel a viděl? Nevidí a neslyší Bůh vše? Zde však nejde o nauku o Boží vševědouce a všemohoucnosti, ale o to, jak se správně modlit a jak se modlit v čase nouze. V Bibli najdeme mnoho modliteb, které Boha oslovují, jako by byl Bůh člověkem. Volíme taková slova a obraty i my, zkrátka protože jsme lidmi. Víme, že Bůh nemá oči a uši jako my. Pravděpodobně také nespí jako my, není náladový jako my. Bible svědčí o Bohu, který člověka vyhledává. Vždy dělá první krok k člověku. Proto není pro biblického modlitebníka problém mluvit k němu s důvěrou a otevřeně. Používat slova a obraty nám blízké. V Ježíši Kristu se navíc Bůh opravdu člověkem stal. Proto mu můžeme svěřovat i hluboce lidské zkušenosti a jeho se to nedotkne a nebere mu to na vážnosti. Když Boha upřímně prosíme, vzdáváme mu tím i úctu.

Modlitba z Druhé knihy Královské je částí příběhu, který prožil jeruzalémský král Chizkijáš. Asyřané za jeho kralování oblehli Jeruzalém a nutili vyhladovělý lid, aby se vzdal: „Opusťte svého krále a podřídte se nám! Podívejte se, jak dopadla jiná města. Až dobijeme to vaše, bude to zkáza jak vaše, tak i vašeho slabého boha!“

Král Chizkijáš se svěruje Bohu právě v takto vypjaté době. Přemýšlí nad situací, do které se dostal, rozebírá všechny možnosti, uvažuje nahlas před Bohem. Jeho modlitba se skládá z nářku, sebereflexe a prosby. Věří, že to vše Boha zajímá, vždyť mu vždy šlo o jeho lid. A v této situaci Bůh modlitbu vyslyšel. O sto let později však, ve velmi podobné situaci, už ne. Jeruzalém byl nakonec dobit a chrám zničen.

Boha nemůžeme ovládat. Ani modlitbou ne. Nevíme, proč určitému zlu zabrání a jinému ne. Zůstává nám mnoho otázek. Ale jedno je jisté. Bůh nás neopouští. Můžeme s ním mluvit o tom, co prožíváme a co máme na srdci, a on je s námi až do konce.

A nakonec přichází s heslem na měsíc září prorok Aggeus: „Sejete mnoho, a sklízíte málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, žízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do dřevěného váčku.“

Prorok Aggeus vyzýval lid, aby postavil chrám a nemyslel jen na svá políčka a svou úrodu. Proč? Protože v životě potřebujeme víc než práci, víc než snahu zajistit se.

I když se totiž zajistit snažíme, postupem času zjišťujeme, že to nestačí.

Za prvé, nikdy se nezajistíme zcela – i kdybychom měli peněz bezpočet, vždy nás může něco překvapit a vykolejit.

A za druhé, i když se cítíme zajištěni, stejně to nestačí ke spokojenému a naplněnému životu. V životě potřebujeme víc.

Psychologové popisují celkem šest základních potřeb. Ty musíme mít alespoň do určité míry uspokojené, abychom mohli být šťastní. Je to za prvé právě potřeba jistoty. Potřebujeme se na něco v životě spolehnout. Jenže kupodivu hned na druhém místě je nejistota. I tu potřebujeme, aby nás život také občas překvapil a byl pestrý. Za třetí se potřebujeme cítit důležití v rodině, potřebujeme pro své nejbližší něco znamenat a být docenění.

Za čtvrté potřebujeme cítit lásku, být přijímaní a milovat.

Za páté potřebujeme mít možnost růstu. Potřebujeme se něčemu učit a rozvíjet nějakou svou vlohu, schopnost.

A konečně potřebujeme něčím dobrým přispívat společnosti širší, než je naše rodina. Všechny tyto naše potřeby mají i duchovní rozměr.

Jsmo různí, a tak někdo potřebuje v životě prožívat víc jistoty a jiný zase víc příležitostí k růstu. Žádnou z potřeb však nemůžeme zcela opomíjet. To by vedlo k nespokojenosti a frustraci.

Tyto naše potřeby by se daly vyjádřit poeticky jako žízeň po životě. A tu potřebujeme naplňovat, tišit. Ale stává se, že na to jdeme špatně. Hledáme uspokojení tam, kde z dlouhodobého hlediska není. Třeba právě jen v práci nebo vlastním zajištění. Prorok Aggeus na to reaguje: „Jen jezte, nenasytíte se, jen pijte, žízeň neuhasíte.“

A připomíná, že ten zdroj vody živé, která opravdu tiší naši žízeň po životě, je u Boha. To u něj si uvědomujeme jak své potřeby, tak možnosti, jak je sytit. To on nám dává přijetí a s ním jistotu, možnost se rozvíjet, důstojnost i příležitosti milovat a být tu pro druhé. Možná nás to ani nenapadlo, že potřebujeme také dávat, ne jen brát. Že nás v životě dělá šťastnými nejen snaha život ovládnout, ale také lehkost, se kterou něco pouštíme po vodě. Schopnost radovat se a být vděčný.

To vše si můžeme uvědomit v chrámu. Proto jeho stavba leží prorokovi na srdci. Jako prostor oddělený od všednodennosti, jako místo úcty a ztišení, setkání s posvátnem.

Věřím, že i nám pomáhá slavení bohoslužeb, modlitba v kostele ke spočinutí v Bohu, k doplnění inspirace a sil, abychom mohli žít naplněné životy. Nenechme si život protéct mezi prsty, učme se také čerpat to, co opravdu potřebujeme.

Modlitba

Nebeský Otče, díky za Tvou ochotu být nám nablízku. Díky za to, že jsme pro Tebe důležití a hledáš k nám cestu.

Pane, utvrzuj naši víru, zahalenou tajemstvím. Prosíme, dávej nám naději, abychom důvěřovali v tvá zaslíbení.

Pane Ježíši, díky Ti za Tvou nekonečnou milost, která proměňuje naše životy a dává nám vodu věčného života. Díky za Tvé Slovo a za vanutí Ducha, kterého jsi nám odkázal. Amen.

Co plánujeme

- 17.–24. července **tábor na Blažkově** pro rodiny s dětmi
- 8.–15. srpna **tábor ve Třech studních** pro rodiny s dětmi
- 5. 9. Slavnostní zahájení školního roku
- 26. 9. Výroční sborové shromáždění

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Jan Odstrčil

pochází se starého protestantského rodu ve Fryštáku u Holešova.

Narodil se 27. prosince 1894 jako jediný syn z šesti dětí v selské rodině Jana Odstrčila. Jeho životní dráha je vyvrcholením protestantské tradice rodu.

Jako desetiletý odešel do Valašského Meziříčí na gymnázium, kde bydlel v evangelickém alumnátu, k jehož stavbě věnovala svůj pozemek Adolfína Odstrčilová, manželka notáře Ludvíka Odstrčila.

Po absolvování teologických škol ve Vídni a v Praze odešel Jan Odstrčil na univerzitu do Basileje ve

Švýcarsku a později do Skotska na New College v Edingurgu.

V roce 1922 byl zvolen farářem v Kloboukách u Brna a vzal si k sobě na klobouckou faru své rodiče. Zde se seznámil s Kristínou Háčkovou, s níž se roku 1930 oženil. V Praze je oddal dr. Císař.

Ve dvacátých letech 20. století sahal kloboucký evangelický sbor od Šardic u Brna po Čejč, od Kyjova ke Kobylí. Vzdálenost se překonávala koňmo s bryčkou, v zimě na saních. Roku 1928 si koupil Jan Odstrčil kabriolet Praga Piccolo o 12 HP. Auto sloužilo na prašných okreskách do války, po příchodu fronty jej vojska Rudé armády zrekvírovala a na nákladáku odvezli „pro potřeby RA“. Stejně dopadl i bicykl, který sloužil ve válečných letech na kratší vzdálenosti.

Farář Jan Odstrčil postavil v humně rodičů své ženy roku 1933 dům, do něž se rodina s prvorozeným synem Janem z fary přestěhovala. Zde se také narodil druhý syn Pavel.

Jan Odstrčil jako farář, vikář a katecheta vytrval ve službě klobouckého sboru čtyřicet let, až do 7. října 1961, kdy ve věku 67 let zemřel.

V roce 1942 zapsal Jan Odstrčil do kroniky následující:

Mým rodištěm je pěkné městečko Fryšták, ležící mezi městy Holešovem a Zlínem. Zde jsem se narodil 27. prosince 1894. Otec byl rolník. Já jsem byl mezi pěti sestrami jediným synem. Rozumělo se, že převezmu jednou po otci zemědělskou usedlost. Prý jsem se dobře učil, pamatuji si jen tolik, že jsem vždy sudou třídu přeskakoval, tehdy to nějak šlo. Chodil jsem pátý rok do školy a chodil jsem s hochy 14 let starými. Bylo to asi dílo nadučitele Bakaly a učitele Černoška, kteří přemlouvali mé rodiče, aby mě dali studovat. A tak, když mně bylo 11 let, šel jsem na gymnázium do Velkého Meziříčí. Šel jsem s nechutí, odporovati nešlo, domácí režim byl přísný a ještě dnes si dobře vzpomínám, jak mně bylo teskno za mými králíky, holuby a koňmi. Měl jsem to vše rád a škola mě nebavila. Díval jsem se na ni jako na nutné zlo. Rád jsem se učil, bylo-li toho třeba, ale otravovalo mě asi do sexty školní ovzduší, to věčné vyhrožování špatnými mravy, třídníkem a notesem. Na jedné straně profesor se svou neomylností a mocí – na druhé straně student, tvor drzý, ulhaný, neučící se, okrádající rodiče o peníze a Pána Boha o čas. Teprve až přišli profesori, kteří měli pochopení pro studenta a věřili mu, začalo se mi na gymnáziu líbiti, ale to už byl zase konec. Prázdniny jsem míval rád. Nechodil jsem nikam, jen jsem asi týden „cestoval“, pracoval jsem s otcem při hospodářství.

V roce 1914 jsem maturoval. A to jsem se ocitl na rozcestí: a co dál? Otec si tajně přál, abych zůstal doma. Matka chtěla, abych byl farářem. Já jsem měl své plány vlastní. To by mohla být kapitola sama o sobě, nakonec jsem šel na teologii. Tato čtyři léta bohosloví na fakultě ve Vídni jsou nejsmutnější dosud dobou mého života. Byla válka, ve Vídni nedostatek, studium podáváno nezáživně. Dosud nedovedu pochopiti, jak se vlastně stalo, že jsem udělal v roce 1918 zkoušky. Nedělal jsem nic, a co jsem musel, dělal jsem nerad. Očekával jsem, že se celý profesorský sbor sjednotí na úsudku, že takového studenta tam ještě neměli.

Se zkouškou ve Vídni pro kandidaturu jsem se mohl státí vikářem. Byl jsem volán do Čáslavi k Dr. Korábovi a do Mělníka k Dr. Žilkovi. Zůstal jsem doma a za nemocného otce sedlačil. Možná, že bych byl zůstal doma nadobro, ale vycítil jsem, že se na mě lidé doma dívali jako na zběhlého studenta. Toto a pak přesvědčení, že kdo vztáhne ruku k pluhu, nemá se nazpět ohlížet (Luk. IX,62), způsobilo, že jsem v roce 1919 na podzim odjel do Bazileje ve Švýcarsku na univerzitu.

Zde jsem začal teprve opravdu studovati, zde jsem teprve poznal, jakou silou v životě a v národě je správné náboženství, zde jsem zase nabyl náboženskou vroucnost, kterou mi ve Vídni vzali. Na jaře 1920 jsem dostal dopis z Klobouk u Brna od Dr. Císaře, zda bych se nechtěl ucházeti o nově systemizované místo katechety a vikáře. Napsal jsem, že ano. Neznal jsem Klobouky, ale osoba Dr. Císaře mě táhla. Slyšel jsem ho jako student kázati ve Val. Meziříčí na slova „Jáť jsem“ a dojem z toho tolik působil, že jsem nemohl říci Ne. A tak 1. září 1920 jsem se dostal na zdejší školu jako definitivní učitel českobratrského evangelického náboženství. Vedle vyučování jsem pomáhal v práci sborové. Práce ve škole nebyla asi nejhorší, ale bilance práce ve sboru na začátku mé činnosti – když vzpomínám – byla ubohá u lidí i u Boha. Na prvním pohřbu jsem se rozplakal – zesnulá byla tak stará, jako jsem byl tehdy já. V polovině proslovu jsem musel říci „amen“. Kázání ve srovnání s kázáním Dr. Císaře byla slabá. A tak jsem se velice divil, když v květnu roku 1921 jsem byl vyzván zástupci klobouckého sboru, jednal se mnou nejvíce zesnulý už učitel Lukl z Dambořic, abych se ucházel o místo faráře v Kloboukách po odchodu Dr. Císaře. Vymlouval jsem se, jak jsem mohl. Mimo jiné uváděl jsem důvod, že chci jít ještě do ciziny studovat, že bych rád poznal Anglii nebo Ameriku. Nic nepomohlo. Dr. Císař se postaral o to, abych v říjnu 1921 se do Anglie dostal, a v únoru 1922 jsem byl zvolen v Kloboukách farářem. Dr. Císař nedovolil, abych se katechetství vzdal, nebylo duchovenského dorostu, a tak jsem obě místa zastával. Školské i církevní úřady to schválily. Sám sobě jsem slíbil, že jak jen možno, jednoho povolání se vzdám. Byla to doba těžká. Sbor vyžadoval člověka celého. Není dobře sloužiti dvěma pánům. Dnes, když se na to dívám z časové vzdálenosti, divím se, jak jsem to mohl vydržeti: učiti až 22 hodin týdně a přitom farářovati ve sboru o 3 000 duších. Měl jsem pomocníky v diakonech a pak vikářích, ale to by byla kapitola zase sama o sobě. Měl jsem možnost dostat se pryč. Roudnice, Jimramov, Přerov, Prusnovice, Lázně Poděbrady, Vsetín mně nabízeli místo. Zůstal jsem zde. Viděl jsem čím dále jasněji, že se zřeknu farářství. A tak v roce 1933 jsem si zde postavil domek a 1934 se odstěhoval z fary. Ale teprve od 1. 8. 1939 jsem farářem mimo službu a zastávám místo učitele náboženství s povinností učiti na školách v Kloboukách a Borkovanech. Jsem si plně vědom důležitosti této práce. Jen škoda, že se v této době škole staví do cesty tak velké těžkosti. Celý svět se ocitl v plamenech války. A my do tohoto vření se všemi složkami života, tedy i školou, jsme vtaženi.

To, co se dnes děje, připomíná mi vypravování z Evangelia Markova (kap. VI, 36-41) Ježíš se plaví s učedníky po jezeře. Práví se tam: „Ale i jiné lodičky byly s ním. Stala se velká bouře od větru, až se vlny na loď valily.“ Do bouře světa je stržena i lodička našeho národa s námi všemi. Co činiti? To, co činili oni rybáři. Konali svou povinnost. Konali ji tak dlouho, až... „přestal vítr a stalo se utišení veliké“. Velké lodi vpluly do přístavů, Míru a pokoje se staly účastny i jiné lodičky, které bouři prodělávaly. A tak každý na své místo a dělat to nejlepší, pokud se plavíme na rozbouřeném moři světa. Konat své nejlepší i potom a to až do doby, než přijdeme ke svému konečnému přístavu životnímu, kde zůstává věčný mír a věčný pokoj.

Pohlédl jsem do minulosti svého života. Jsou paprsky slunce i stíny noci, radosti i bolesti, zdar i těžké dny uznání i nepochopení. A tak tomu bude i v budoucnu. To vše se zdá býti výsledkem věčných zákonů mimo nás a v nás, jichž neznáme a jichž pány nejsme. Velikost člověka tedy může spočívat jen v tom, jak člověk nese svůj život. Pokud je na mně, snažil jsem se žít a chtěl bych žít tak, aby jednou, když bude On nahoře požadovati zpět svoje hřivny, mohl říci: „Děkuji Ti, Pane, za hřivny, které jsi mi dal a za všechny dny, ať byly jakékoliv.“

